



## รายงานสถานการณ์เพิ่มเติม โดยมูลนิธิสิทธิมนุษยชนไทใหญ่

29 กันยายน 2564

คนงานของกองทัพสหรัฐอเมริกา (UWSA) เข้าเคลียร์พื้นที่ไร่ของชาวบ้าน เพื่อเตรียมก่อสร้างโรงงานที่สร้างมลพิษในท่าซี้เหล็ก

ตั้งแต่วันที่ 6 กันยายน คนงานกว่า 60 คนจากบริษัทหีบขี้โพยของกองทัพสหรัฐอเมริกา (UWSA) ได้เคลียร์พื้นที่ไร่ประมาณ 25 ไร่ของชาวบ้าน เพื่อเตรียมก่อสร้างโรงงานในพื้นที่ซึ่งกองทัพพม่าได้ยึดไป ทางฝั่งตะวันออกนอกเมืองท่าซี้เหล็ก

บริษัทหลายสามของซึ่งเป็นบริษัทลูกของบริษัทหีบขี้โพย เตรียมก่อสร้างโรงแต่งแร่แมงกานีสและโรงงานยางพาราแผ่นในพื้นที่ 250 ไร่ริมฝั่งแม่น้ำรวก ประมาณหนึ่งกิโลเมตรจากพรมแดนไทย ชาวบ้านในพื้นที่ต่อต้านแผนก่อสร้างนี้อย่างรุนแรง เพราะเป็นที่ดินซึ่งพวกเขาทำกินมาหลายชั่วคน และกลัวผลกระทบจากมลพิษด้านอากาศและน้ำของโรงงาน

โดยในเดือนพฤษภาคมและมิถุนายนที่ผ่านมา ขณะที่บริษัทกำลังสร้างรั้วล้อมพื้นที่ ชาวบ้านสามารถรื้อทำลายรั้วและหยุดการก่อสร้างได้ แต่ในครั้งนี้ได้มีการนำคนงานของบริษัทเข้ามาเป็นจำนวนมาก พวกเขาได้ใช้ไม้และมีดติดตัวเพื่อขู่ชาวบ้าน คนงานได้ใช้รถแบคโฮเพื่อเคลียร์พื้นที่เพาะปลูกต้นซี้เหล็ก และแปลงพืชผลอื่น ๆ

ชาวบ้านได้ไปแจ้งความกับตำรวจ และในวันที่ 7 กันยายน 2564 ได้เขียนจดหมายไปหาหน่วยงานในพื้นที่ เพื่อขอให้หยุดและไม่ให้ทางบริษัทถูกล้ำเข้ามาในที่ดินของตน แต่ไม่ได้มีการดำเนินงานแก้ไขแต่อย่างใด

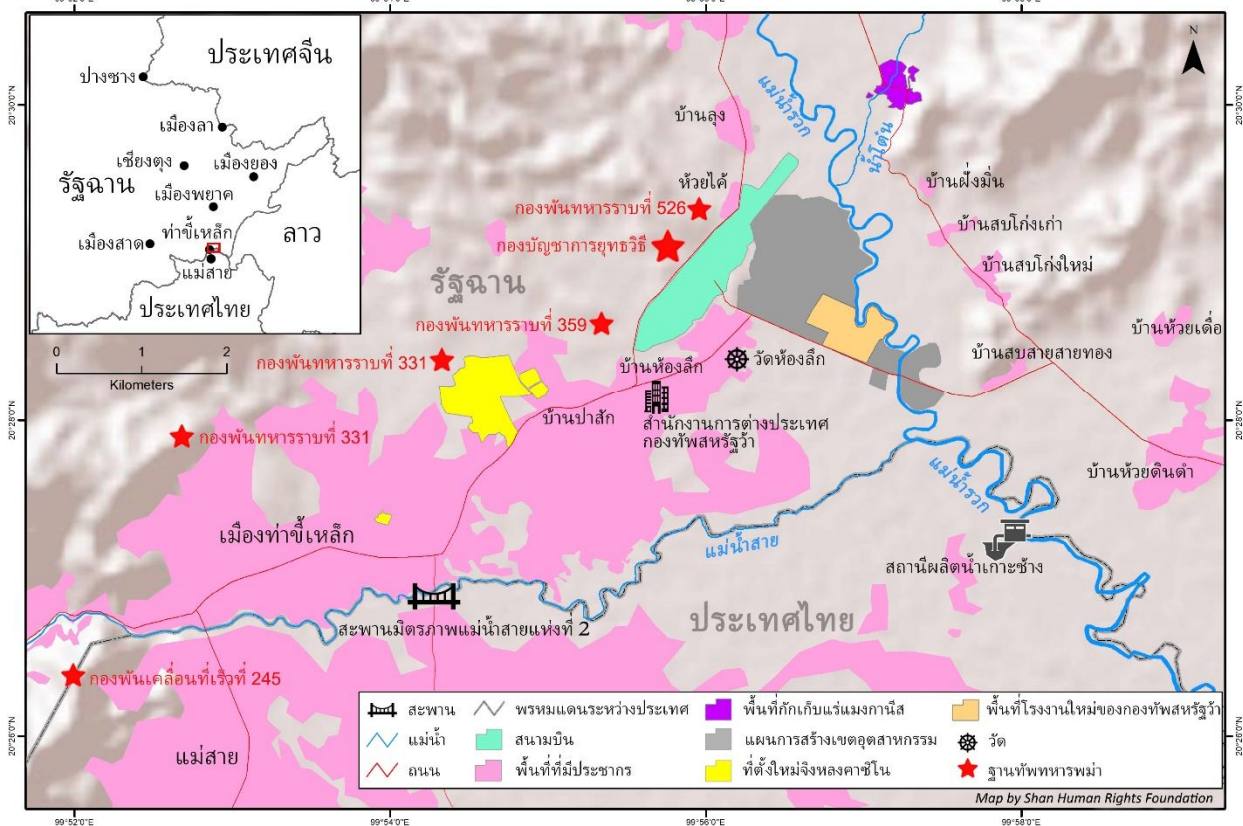
ในวันที่ 11 กันยายน บริษัทได้ขอให้ตัวแทนเกษตรกรมาพบที่โรงพักแถวนั้น และเสนอเงินชดเชยให้ 300,000 บาทต่อพื้นที่ 2.5 ไร่ ซึ่งต่ำกว่าราคาตลาดอย่างมาก เกษตรกรจึงไม่รับข้อเสนอ และเรียกร้องให้บริษัทใช้พื้นที่เพียง 125 ไร่ และเหลือให้พวกเขาอีก 125 ไร่ แต่บริษัทไม่เห็นด้วย เจ้าหน้าที่ในท้องถิ่นที่เข้าประชุมไม่ได้แสดงความสนับสนุนเกษตรกรแต่อย่างใด

ทางหน่วยงานราชการพม่าแสดงการสนับสนุนอย่างชัดเจนกับกองทัพ UWSA แม้จะเป็นการละเมิดสิทธิของเกษตรกรในพื้นที่อย่างชัดเจน และมีภัยคุกคามด้านมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมของทั้งสองฝั่งพรมแดน มูลนิธิสิทธิมนุษยชนไทใหญ่ (Shan Human Rights Foundation – SHRF) ขอเรียกร้องของเราให้ยกเลิกโครงการนี้ทันที และให้คืนที่ดินกลับสู่เจ้าของที่มีกรรมสิทธิ์อย่างแท้จริง

ที่ดินที่ถูกเคลียโดยกองทัพสหรัฐอเมริกาเพื่อทำโรงงานในท่าชีเหล็ก เมื่อวันที่ 6 กันยายน 64



ที่ตั้งโรงงานตามแผนของกองทัพสหรัฐอเมริกาในเขตอุตสาหกรรมท่าชีเหล็ก



## รายละเอียดของเหตุการณ์

6 กันยายน 2564

ประมาณ 9 โมงเช้า คนงานกว่า 60 คนจากบริษัทหงษ์ปั้งเดินทางมาด้วยรถกระบะ มายังพื้นที่ไร่ของบ้านห้องลึก ฝั่งตะวันออกของเมืองท่าซี้เหล็ก พวกเขาใช้รถแบคโฮเพื่อไถพื้นที่ปลูกต้นซี้เหล็ก พื้นที่ปลูกไม้ยืนต้น และแปลงผัก คนงานเขามีดกับไม้มาด้วย และได้นำออกมาชูชาวบ้านที่พยายามเข้ามาขัดขวาง คนงานพูดภาษาว่าใส่กันเอง และดูเหมือนจะเป็นทหารของกองทัพ UWSA ที่สวมเครื่องแบบพลเรือน

เมื่อเกษตรกรถามว่าใครสั่งให้มาไถที่ดิน พวกเขาตอบว่าเพียงแค่ทำตามคำสั่งจากเจ้านายของเรา

ตอนเที่ยงวัน ชายที่พูดภาษาจีนชื่อ นีคัง ซึ่งดูเหมือนจะเป็นเจ้านายของคนงานเหล่านี้ ได้มายังที่ดินพร้อมกับกระดาดขึ้นหนึ่ง เขาเอาให้เกษตรกร ดูและบอกว่าเป็นใบอนุญาตจากรัฐบาลให้ทำโครงการนี้ อยากรักดี เมื่อเกษตรกรได้อ่านเอกสารนี้ พวกเขาพบว่ามันเป็นเพียงคำขอใช้ประโยชน์ จากที่ดินของบริษัทหงษ์ปั้ง ซึ่งทำไว้ตั้งแต่ปี 2542

ในตอนนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจสองนายเดินทางมาในรถตำรวจ และจอดอยู่บริเวณใกล้เคียง พวกเขาเฝ้าดูขณะที่คนงานเข้าเคลียร์พื้นที่ แต่ไม่ได้ออกมาจากรถ และอีกประมาณห้านาทีก็นับออกไป

ตอนประมาณบ่ายโมง เกษตรกรพากันไปที่โรงพักห้องลึก และแจ้งความกล่าวหาบริษัท ตำรวจที่รับแจ้งความบอกว่า เขาเพิ่งมาปฏิบัติหน้าที่ และไม่มีข้อมูลในประเด็นนี้ เขาขอให้เกษตรกรอธิบายถึงสถานการณ์ แต่สุดท้ายก็บอกว่าคงทำอะไรไม่ได้ เพราะหน่วยงานราชการปิดทำการเนื่องมาจากโรคโควิด-19

คนงานยังคงไถพื้นที่ไร่ต่อไปจนถึงหกโมงเย็น จึงเดินทางกลับ

7 กันยายน 2564

คนงานกลุ่มเดียวกันกลับมาไถพื้นที่อีกครั้ง (และยังคงไถพื้นที่นี้ทุกวันหลังจากนั้น)



รถไถของบริษัทกำลังไถที่ดิน



นีคัง



คนทำงานให้ทหารว่าขณะกำลังกินข้าวในที่ดินของชาวบ้าน

เกษตรกร 45 คน ส่งจดหมายไปยังหลายหน่วยงานในท่าซี้เหล็ก (รวมทั้งหน่วยงานระดับตำบลและหน่วยงานระดับอำเภอ สำนักงานข้อมูลที่ดิน และสถานีตำรวจในพื้นที่) เพื่อร้องเรียนเกี่ยวกับกรณีบริษัทหิงบังรุกกล้าเข้ามาในที่ดินของตน และขอให้หน่วยงานเหล่านั้นดำเนินการแก้ไข แต่ยังไม่ได้รับคำตอบใดๆ

8 กันยายน 2564

คนงานยังคงไถพื้นที่ไร่ต่อไป และมีการโค่นต้นไม้เล็กและไม่ยืนต้นอื่นๆ

9 กันยายน 2564

ในตอนบ่าย จายหน่อคำ หนึ่งในผู้จัดการของบริษัทหิงบังมาที่ไร่ และบอกกับเจ้าของที่ไร่ว่า “ถ้าพวกคุณเป็นเจ้าของที่ดินที่แท้จริง ให้เอาเอกสารมาพิสูจน์ว่าเป็นเจ้าของ และให้เขาไปคุยกันที่โรงพัก ให้เรียกเจ้าหน้าที่รัฐวัดที่ดินมาด้วยก็ได้ในวันที่ 11 กันยายน เราควรไปพบกันและทำความเข้าใจตกลงระหว่างบริษัทกับเจ้าของที่ดิน ส่วนคนที่ไม่ใช่เจ้าของอย่างถูกต้อง ก็ไม่ควรมาพบกันในวันนั้น”

11 กันยายน 2564

ระหว่างเก้าโมงถึง 10 โมงเช้า กำนันของตำบลแถวนั้น เจ้าหน้าที่อำเภอท่าซี้เหล็ก ตัวแทนเกษตรกรสี่คน และผู้จัดการสามคนของบริษัทหิงบัง ได้เข้าร่วมประชุมที่โรงพักห้องเล็ก มีเกษตรกรเพียงสี่คนที่เข้าร่วมเนื่องจากข้อกำหนดเพื่อป้องกันโรคโควิด-19 กำนันบอกว่า ถ้ามีเกษตรกรมากกว่านี้ จะต้องถูกปรับ ทำให้เกษตรกรประมาณ 10 คนรออยู่ด้านนอกโรงพัก

ในที่ประชุม ผู้จัดการบริษัทหิงบังเสนอเงินให้ 300,000 บาทต่อ 2.5 ไร่ สำหรับเจ้าของที่ดินที่มีเอกสาร อย่างไรก็ตามก็ดี เกษตรกรปฏิเสธที่จะขายที่ดิน โดยบอกว่าได้ตกลงกันแล้วว่า จะยอมให้บริษัทหิงบังดำเนินการในที่ดินเพียงครึ่งหนึ่ง 125 ไร่ โดย

ต้องยอมให้เจ้าของที่ดินที่แท้จริงอีก 69 คนสามารถใช้ประโยชน์จากที่ดินที่เหลืออีก 125 ไร่ เพื่อให้พวกเขาสามารถทำมาหากิน  
ด้านเกษตรกรรมได้

แต่บริษัทไม่ยอมให้เกษตรกรมีที่ดินทำกินแต่อย่างใด พวกเขาบอกว่าถ้าไม่เห็นด้วยกับราคาที่ดินที่เสนอ บริษัทก็จะเข้ามา  
ยึดที่ดินโดยไม่จ่ายอะไรให้เลย เพราะพวกเขาได้รับอนุญาตจากรัฐบาลแล้ว

เกษตรกรยังคงปฏิเสธที่จะขายที่ดินให้ และเรียกร้องให้บริษัทยุติการดำเนินงานในโครงการนี้ต่อไป จนกว่าหน่วยงาน  
ของรัฐจะเปิดทำการ เพื่อให้มีการฟ้องร้องเรื่องนี้ต่อศาล

การประชุมจบลงโดยไม่มีข้อยุติ เจ้าหน้าที่ซึ่งเข้าร่วมประชุมไม่ได้พยายามแก้ไขข้อพิพาทหรือสนับสนุนเกษตรกร  
เจ้าหน้าที่ทำซีเหล็กเอาแต่บอกบริษัทว่า พวกเขาไม่ควรทำลายไร่นาของเกษตรกร เพราะยังไม่ได้เก็บเกี่ยว

จนถึงปัจจุบัน ทางบริษัทหยังบง ยังคงเข้ามาเคลียร์ที่ดินทุกวัน ตั้งแต่เก้าโมงเช้าถึงหกโมงเย็น คนงานไม่ได้พักอาศัยใน  
ที่ดิน แต่ไปพักอยู่ที่เมืองเวียงแก้ว ทุกวันพวกเขาจะเอามือคัมกับไม้มาด้วยระหว่างทำงาน ทำให้เกษตรกรไม่กล้าเข้าไปยุ่ง

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมในเรื่องนี้ โปรดดูรายงานของ มูลนิธิสิทธิมนุษยชนไทใหญ่ (SHRF) [“ปกป้องสบรวกและ  
สามเหลี่ยมทองคำ”](#) ได้

ติดต่อ

นาย ฉายหอแสง +66: 94-728-6696 (ภาษาไทยใหญ่, อังกฤษ, ไทย)

นาย ฉายยอดลิ้น +66: 97-173-1530 (ภาษาไทยใหญ่, พม่า)